

Chiến Tranh: Nước & Nguồn Nước

Trang Y Hạ

Nước là nhu cầu thiết yếu của con người và động thực vật. Thiếu ăn nhiều ngày chưa chắc đã chết hẳn, thiếu nước một ngày là nguy hiểm tới tính mạng. Nhân loại càng ngày dân số càng đông, thiếu nước sinh hoạt là điều không tránh khỏi. Nguy cơ chiến tranh vì nguồn nước tất nhiên sẽ xảy ra, nếu các quốc gia không ngồi lại với nhau để tìm cách giải quyết.

Từ đời Tần Thủy Hoàng, vua Tần đã có kế sách thu tóm đất đai của lân bang - dưới danh nghĩa là “bình thiên hạ”. Ông cho vẽ bản đồ vùng Tây-bá-lợi-á, thuộc về Tàu. Nhà văn Kim Dung đã viết trong cuốn sách kiếm hiệp “Lộc Đỉnh Ký” có nhắc tới sự kiện lịch sử này... Nhà Tần xua đoàn quân hùng mạnh đi tới khắp nơi gây chiến - trong đó có nước Văn Lang của các vua Hùng (2877 tr Tây lịch và 258 tr Tây lịch). Phần lớn đất của dòng họ Bách Việt bị nhà Tần thu tóm. Sử Tần (lơ mơ) cho rằng An Dương Vương Thục Phán (một trong nhóm Bách Việt), một nhân vật kỳ bí là người Ba Thục (Tứ Xuyên). Đất Tứ Xuyên cũng bị nhà Tần thu tóm.

Nhà Tần đều tin vào thuyết âm dương ngũ hành của phái Pháp Gia - Mặc Dịch: Hoàng Đế là con trời - Hoàng đế nhận lệnh từ trời - truyền xuống thứ dân. Người dân chỉ biết nghe và tuân hành chứ không có quyền cự cãi hay chống đối! Các nhà lãnh đạo Tàu kế tiếp cho tới hiện nay, luôn tin tưởng nơi (phong thủy), họ cho rằng ngọn núi cao nhứt thế giới là ngọn Hy-Mã-Lạp-Sơn thuộc (Tây Tạng) là “đầu trời”. Ngọn núi này chẳng những cao mà còn giữ một trữ lượng nước rất lớn trong lớp băng tuyết dày... Đây là nguồn tài nguyên nước từ thiên nhiên ưu đãi vô cùng tận. Và kế tiếp là vùng biển sâu nhứt thế giới mà người Tàu gọi là “đuôi trời hay rốn trời”. Đó là vùng biển Phi Luật Tân có độ sâu hơn - mười một nghìn thước với tài nguyên thiên nhiên vô số dưới đáy biển...!

Từ lâu người Tàu - bất cứ triều đại nào lên nắm quyền cũng xua quân vượt Ải Nam Quan, đánh Đại Việt. Bởi lục địa Tàu quá lớn, biển của họ lại nhỏ hẹp, không cung cấp đủ hải sản và muối - do đó họ luôn luôn xâm lăng Đại Việt bằng mọi cách để thoát ra biển lớn... Họ tin tưởng, chiếm được Tây Tạng (gồm núi cao và nước). Chiếm được biển Phi Luật Tân - biển đông (gồm nước và hải sản), thì sẽ “bình thiên hạ”. Năm 938, nước Đại Việt lấy lại quyền tự chủ, đã ý thức được sự dòm ngó của phương Bắc, nên đã cảnh giác. (Không phải ngẫu nhiên mà trên cổng ngôi đền thờ vua Đinh Tiên Hoàng ở Hoa Lư, Ninh Bình, có khắc bốn chữ “Bắc Môn Tỏa Thược”). Chữ “thược” theo nghĩa Hán Ngữ là: chìa khóa. Thược kim, là chìa khóa vàng. Chìa khóa vàng thì phải giữ kỹ, cất kỹ. Đây chính là “Di Chúc” của tiền nhân từ nghìn năm về trước để cho hậu thế. Bắc môn tỏa thược không có nghĩa là “bé môn tỏa cảng”, khép cửa kín mít... Về phương diện ngoại giao, các triều đại vua Đại Việt vẫn giao hảo với phương Bắc để giữ hòa khí lân bang, nhưng giữ vững - tinh thần quật cường, tự chủ đối với vận mệnh đất nước chứ không cúi đầu chịu sai khiến. Hòa hiếu nhưng không để mất thể diện Quốc Gia dù phải chết như sứ thần Giang Văn Minh, bị vua Tàu bức tử vì câu đối lịch sử: - “Đàng giang tự cổ huyệt do hồng”.

Người Tàu có câu nói: “Thượng điền tích thủy hạ điền khanh”. Người Việt chúng ta, mỗi khi đi ăn đám giỗ, thấy mâm trên của các cụ cả “phì nhiêu”, nên nói cho dzui: (mâm trên đầy tràn, mâm dưới khô ran). Đọc lịch sử Tàu, chúng ta biết:

- Thời Chiến Quốc, nhà nước Tây Chu giữ nguồn nước ở thượng nguồn, rồi cho chảy nhỏ giọt liên tục trong mấy năm. Nước Đông Chu ở bên dưới thiếu nước canh tác, chỉ trông vào nước trời mưa, lâu dần đất ruộng khô hạn, thất mùa.
- Thời Ngô - Việt, hai bên đánh nhau. Ngô Phù Sai thắng trận. Phạm Lãi và Văn Chủng là mưu lược gia nước Việt - nhận thấy nước Ngô vững mạnh là nhờ có quân sư Ngô Tử Tư. Hai ông bèn đem dâng nhiều gái đẹp cho nước Ngô, quả nhiên vua Ngô Phù Sai say mê Tây Thi và không nghe lời can gián của quân sư Ngô Tử Tư, đem ông ra giết. Văn Chủng còn bày ra kế - qua Ngô vay thóc giống, sứ thần nước Việt năn nỉ ỉ ôi... cộng thêm người đẹp Tây Thi thối lỗi tai êm như ru... Ngô Phù Sai chấp thuận cho nước Việt vay một số lượng lớn thóc giống. Vay thóc giống thì phải trả thóc giống. Văn Chủng cho luyệt chín sơ sơ số thóc giống để không còn mọc mầm, rồi mới đem trả cho bên Ngô. Mặt khác lại đem tiền lo lót cho một vị quan lớn bên nước Ngô, là: Bá Hỉ, để vị quan bự này làm “cái loa” phao tin - thóc

giống của nước Việt cho sản lượng lúa nhiều. Nước Ngô mất mùa liên tiếp dân chúng nổi loạn - dẫn tới mất nước.

- Nước Tề, thời Quản Trọng, người nước Tề (gần biển), khuyến khích dân chúng, nuôi cá, làm muối, rồi đem đi bán cho các nước chung quanh không có biển - với giá thật mắc. Quản Trọng cho người qua các nước đó bày cách dẫn nước mặn vô sâu trong đất liền để nuôi hải sản và làm muối để tự cung, tự cấp... Mấy năm sau đất ruộng các nước đó bị nhiễm mặn, bạc trắng và cứng như đá, không thể trồng hoa màu, nạn đói tràn lan. Trong khi đó Tề tướng Quản Trọng cho dân Tề âm thầm tích trữ lương thảo đầy trong kho. Nước Tề không đánh mà thắng. Trở thành bá chủ chư hầu.
- Thời, Hán - Sở, tranh hùng. Danh tướng Hàn Tín đã có hai lần xử dụng nguồn nước sông mà thắng. Lần thứ nhất: Hàn Tín ngăn nước con sông Bạch Thủy dâng cao để phá vỡ thành Phế Khâu, dân và binh sĩ trong thành chết chìm. Lần thứ nhì: Hàn Tín lại ngăn nước sông Tuy Thủy, rồi cho chảy xối xả vô thành Bối Thủy, giết dân và tướng Long Thư nước Sở.

Nhà triết học Hegel nói: *“Trung Hoa không có một nền triết học rạng rỡ như Phương Tây, nhưng họ có chiến lược gia, và quan trường”*.

Tiến sĩ chính trị học Nguyễn Ngọc Huy ngày trước ở miền Nam - ông viết cuốn luận án tiến sĩ “Đề tài Người Ưu Tú - Chính Trị Trung Quốc Cổ Thời”, dày mấy trăm trang cũng lấy từ bối cảnh lịch sử Trung Quốc. Với mưu lược thâm sâu, đầy trí tuệ..., người Trung Quốc cổ đại đã nghiên cứu tường tận về nền canh nông và nguồn nước của các nước có chung đường biên giới - nhằm phá vỡ hệ thống nông nghiệp và nguồn nước của các nước đó. Một vài thí dụ sau đây:

- Họ cho thương nhân qua nước khác - thu mua giá cà phê thật cao. Người nông dân nước đó thấy cà phê được giá, vậy là cả nước thi nhau phá rừng, đào giếng, phá bỏ các loại cây trồng lâu năm khác để trồng cà phê. Một khi cà phê thặng dư quá nhiều thì họ giảm giá, rồi họ không mua nữa. Kế tiếp họ chuyển qua mua tiêu, lại cũng mua giá cao. Vậy là người nông dân xúm nhau chặt bỏ hết các vườn cà phê, lên rừng tìm đốn cây cặm xe đem về làm trụ để trồng tiêu. Tới lúc tiêu cho hạt thì họ bắt đầu không thu mua tiêu, hoặc hạ giá mua - tiêu rớt giá thậm tệ - lúc này họ xoay qua mua rễ tiêu với giá cao. Người nông dân đói, buộc phải đào rễ tiêu đem bán! Vòng luân hồi - cứ hết cà phê, rồi tới tiêu... điếu! Đó là một hình thức triệt hạ nền canh nông và nguồn nước!

Những nhà chiến lược quân sự Tàu có câu nói: *“Đánh mà thua là hạ sách - Đánh mà thắng là trung sách - Không đánh mà thắng là thượng sách”*.

Trong chiến lược quân sự, muốn đánh thắng địch, phải có đủ ba yếu tố: - “Vũ Khí - Lương Thảo - Nguồn Nước”. Đọc trong sách Tam Quốc Chí, phần (lục xuất Kỳ Sơn). Chúng ta tướng Mã Tốc kéo quân ra Nhại Đình, ông chọn vị trí ở lưng chừng núi mà hạ trại... Quân Tào bao vây, chưa đánh đã thua vì thiếu nguồn nước uống cũng như đường lui binh... Trận Hào Đình do Lưu Bị dẫn quân đi đánh nước Ngô, báo thù cho người em kết nghĩa là Trương Phi, cũng cùng chung số phận.

Trong thế chiến thứ hai. Phe Nhật chiếm lục địa Tàu và Đông Dương. Chiếm Phi Luật Tân và Singapore... Quân Nhật đi tới đâu cũng cho quân trấn đóng các vùng đồng bằng có nguồn nước, vùng sản xuất nhiều lúa gạo, trấn giữ các nhà máy cung cấp nước uống cho thành thị. Điển hình là quân Nhật phá đường ống dẫn nước từ Mã Lai cung cấp nước cho Singapore, làm cho dân chúng Singapor điều đứng...! Ở Việt Nam, Quân Nhật tích trữ lúa, để làm nhiên liệu cho hỏa xa... Thời gian năm 1945 lại xảy ra, lũ lụt, sâu bệnh gây mất mùa tại miền Bắc, lại thêm bệnh dịch tả... Quân đội Nhật còn bắt nông dân bỏ trồng lúa, hoa màu để trồng cây đay.

Cuốn sách của GS Nguyễn Văn Tạo và GS Furuta Moto “Nạn Đói Năm 1945 – Những Chứng Tích Lịch Sử”, xuất bản năm 1995 - đã ghi lại tài liệu, hình ảnh đau thương mà người dân chết đói trên 23 tỉnh thành từ Quảng Trị trở Bắc.

Phe nào nắm được nguồn nước là phe đó thắng.

Chính phủ Israel, đã nhìn thấy rất rõ viễn cảnh quốc gia của họ sẽ bị lệ thuộc nguồn nước từ vùng trũng núi

non trùng điệp ở đầu nguồn con sông Jordan của cao nguyên Golan rộng lớn, với diện tích 1800 km² - thuộc về Syria từ năm 1944. Cao nguyên Golan, nếu mà để cho Syria khống chế nước đầu nguồn, thì các quốc gia khác trong vùng, gồm: Israel - Liban - Jordan sẽ thiếu nước (trong vùng, duy nhất chỉ có mỗi con sông Jordan). Do đó, năm 1967 - Israel, tung hỏa lực quân sự hùng hậu - đánh chớp nhoáng trong sáu ngày liền, chiếm trọn 1,200 km², vùng trũng đầu nguồn cao nguyên Golan và di dân tới định cư lâu dài... Nguồn nước Israel nắm giữ sẽ được các nước trong vùng xử dụng trong hòa bình và công bằng. Qua mấy đời tổng thống Hoa Kỳ không "hòa giải" được, cũng không dám công nhận cho Israel phần đất đó. Đợi tới khi tổng thống Donald Trump lên làm tổng thống - ông quyết định công nhận cao nguyên Golan thuộc về Israel vào ngày 25.3.2019.

Tóm lại: Giữ nước về mặt địa lý, là không để mất đất. Giữ vững được nguồn nước, là giữ vững an ninh Lương Thảo cho dân tộc tồn tại.

Trang Y Hạ - 2010

Đã đăng trong liên mạng – sagonbao.

ACE nào góp ý, xin gửi về: trangyha@yahoo.com